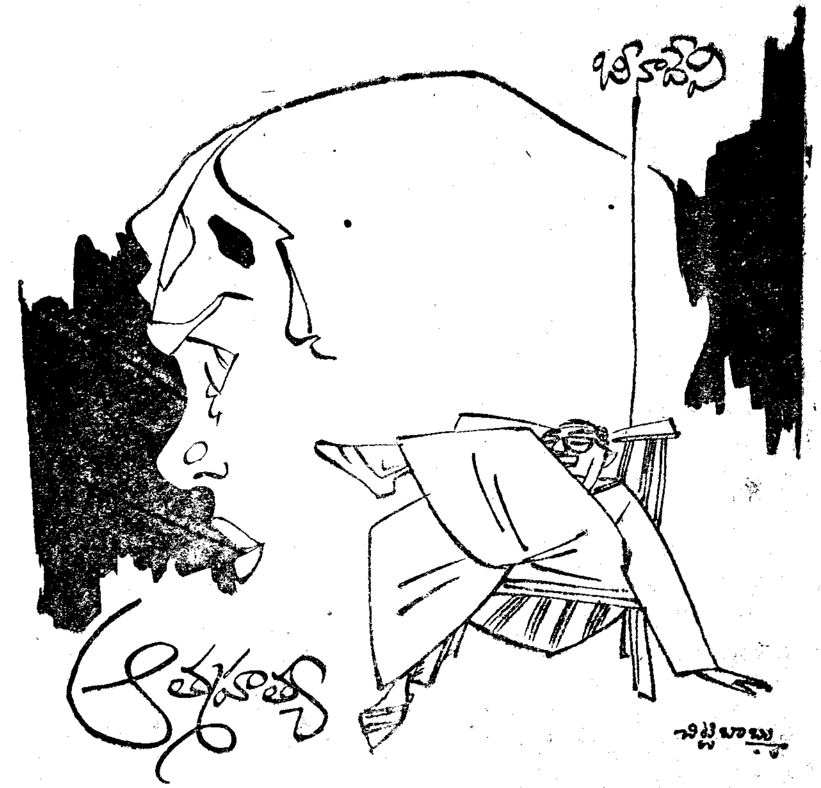

ఆత్మహత్య అతిసులువు. ఏముంది? ఒక్కక్షణం మమకారాలు మరిచి పోగలిగితే, "ఇవేవీనావికావు"అని అరక్షణంఅనుకోగలిగితేచాలు, ఐదుప్రాణాలూ క్షణంలో పోతాయి. మనిషి కన్ను మూసేస్తాడు. ఇక అతని గుండె కొట్టుకోదు. అతన్ని అన్ని బాధలూ వదిలేస్తాయి.

ఆత్మహత్యకు ఏంకావాలి? తాడుతో ఉరిపోసుకోవచ్చు. కిరసనాయిలుతో స్నానంచేసి నిప్పుపట్టుకోవచ్చు. ఎలక్ట్రిక్ వైర్లు ముట్టుకోవచ్చు. గ్లాసుడు ఎండ్రిన్ తాగవచ్చు. పెరట్లో బావిలోకి గెంతవచ్చు.

ఇంకా కావలసిందల్లా ఒక్క బలమైన నిశ్చయమే. "ఈ జన్మ బరువైపోయింది." అనుకుంటే చాలు. "నేను మోయలేను ఈ జీవితభారం" అనుకుంటే చాలా మంది విషయంలో చాలు. కొద్దిమంది విషయంలో "ఏముందీ జన్మలో?" అన్న విరక్తి వచ్చినా చాలు.

"ఆత్మహత్య ఇంత సులువా?" విస్తుపోయేడు రంగనాథం. ఇన్నింటిలో ఏం చేసినా ప్రాణం పోతుంది. ఒక్కటే కాదు. పంచ ప్రాణాలూ పోతాయి. "రఘురామా! ఇంట్లో అన్నీవున్నాయి. దూలాలున్నాయి. తాళ్ళున్నాయి. బావి వుంది. కరెంటు వైర్లున్నాయి. ఎండ్రిన్ వుంది. ప్రాణాలు తీసేసుకుంటానన్న కామాక్షమ్మ కూడా వుంది. ఇప్పుడావిడకేం తక్కువ? ఆరోగ్యంగా వుంది. ఐశ్వర్యంవుంది. రత్నాల్లాంటి పిల్లలున్నారు. తనున్నాడు బిజినెస్ వుంది. భూమి వుంది. మంచి బుద్ధి లేదు. ప్రాణాలు తీసేసుకుందా వన్న బుద్ధి మాత్రంవుంది.

ఈ వ్యధ భరించలేను. ఆమె బెదిరింపుకు హద్దులు కూడా లేవు. భూమి అమ్మితానంటే ఆత్మహత్య చేసుకుంటానంటుంది. బెనారస్ చీర వచ్చే సంక్రాంతికి కొనుక్కోవచ్చంటే ప్రాణాలు తీసేసుకుంటానంటుంది. కారు కొందాం అన్నా అదే బెదిరింపు. కటకం వెళ్దామన్నా అదే బెదిరింపు. బెదిరించేవాడికి బెదిరించడం తేలికే. అతి తేలిక. "ఏముంది. మీరిలా చేసినా లేక మీరలా చెయ్యకపోయినా నన్ను మళ్ళీ ప్రాణాలతో చూడరు" అనేస్తేసరి. అలా ఆవిడ అన్నాక తను పడే వ్యధ శత్రువుకి కూడా వద్దు. ఆవిడ ఒకే బెదిరింపు అతని మొహం మీద పడేసి, అటుతిరిగి పడుకుంటుంది. ఆ తర్వాత అతడు పడేబాధ ఆ పరమాత్ముడికే తెలుసు. తను నిద్రపోతే ఏ అర్ధరాత్రి ఏ అఘాయిత్యం చేసేస్తుందో అన్నభయం అతనికి ఎన్ని రాత్రిళ్ళు కంటికి కునుకు లేకుండా, మనసుకి శాంతి లేకుండా చేసింది? ఆమె నిజంగా పడుకుందా? లేకపోతే ఆమె నిద్ర నటనా? ఒక్కొక్క రాత్రి ఎన్నోసార్లు లేచి చూసేవాడు! అదృష్టవంతురాలు, కనురెప్పైనా అల్లల్లాడకుండా హాయిగా పసిపిల్ల నిద్ర పోతున్నట్టుగా నిశ్చలంగా కనిపించేది ఆమె మొహం.

"భగవాన్! ఈ రాత్రి ఇలాగడవనిచ్చి నందుకు నీకు ఎలా కృతజ్ఞత తెలియచేసుకోవడమో తెలియడం లేదు" అని అనుకుంటూ లైటు ఆర్పి తన పక్క మీద కూర్చునే సరికి, ఒక్కొక్కసారి మంచం స్ప్రింగుల చప్పుడుకు మేలుకున్నట్టు "ఇంకా నిద్దర్రేదటండీ? పడుకోండి పిచ్చి వేషాలు మాని" అని అటుతిరిగి పడుకునేది.

తనది కేవలం పిచ్చివేషం కాదు. అసలు పిచ్చే లేకపోతే మేలుకున్న మనిషినిచూసి వళ్ళు మరచి నిద్రపోతున్నాదని ఎలా అనుకోగలిగేడు? ఇలా కొన్ని రాత్రులు నిద్రలేకుండా నరాలని కొరికే ఆత్రుతతో మేలుకు నుంటే అతనికి నిజంగా పిచ్చే ఎక్కి పోతుంది. ఎక్కిపోతే బావుణ్ణు. శని విరిగిపోయేది. అప్పుడు తను ఏం చేసినా ఎవరూ బాధ్యత తనకి చుట్టరు. తనింట్లో ఎవరు ఏం చేసినా తనని చూసి ఎవరూ అసహ్యించుకోరు. అవమానించరు. పిచ్చివాడిగానైనా తను తలెత్తుకు తిరగగలుతాడు.

కాని ఆమె నిండుప్రాణం తీసుకుంటే? రామప్రభో! ఈ అపమానం భరించటం ఎలా? రోడ్డు మీద ఎవరయ్యే ప్రతీ బేడా పరక గాడూ తనని చులకనగా

అవమానంగానే చూస్తాడు. ప్రతి అలిగి తనని చూసి తలుపేసుకుంటుంది. తనకి తెలిసిన ప్రతివాడూ 'రంగనాథంగారు అన్నట్టు ఈ మధ్య...' అని తర్వాత ప్రాణాలు పోయినట్టు ఆగిపోతాడు. అనేసిన ఏ మాటైనా, ఏ అవమానమైనా వరే భరించవచ్చు. కాని ఉచ్చరించకుండా వదిలేసిన అవమానం ఎవరు భరించగలరు?

"అబ్బో! అలా కనిపిస్తాడు గాని...

"ఊఁ కనిపిస్తాడు గాని..." తర్వాత ఎవరూ పూర్తి చెయ్యరు. ఆ చెయ్యని మాటలు తను పూర్తి చేసుకోగలడు.

'పెళ్ళాన్ని ఆత్మహత్యకు తరిమినవాడు... నిజంగా ఆత్మహత్యేనా, ఆఁ హా! ఆత్మహత్యేనా... ఆత్మహత్యే అయ్యుంటుందిలే...'

'ఎండ్రిన్ ఎంత తాగాలో ఆవిడకెలా తెలుసయ్యా?' 'నిజమే సుమీ' ఈ రోజుల్లో సూసైడ్ చేసుకునే వాళ్ళెవరన్నా ఒక ఉత్తరం అయినా రాయకుండా ఛస్తారటండీ?' కామాక్షమ్మకు ఈ మాట తెలుసో లేదో? ఇంతకీ పెళ్ళాన్ని ఆత్మహత్యకు తరిమిన వాడికీ, హత్య చేసిన వాడికీ ఏమిటి భేదం? తల వెంట్రుక వాసి.

తన స్నేహితులే తనని శంకిస్తారు. తన పని వాళ్ళే తనని చూసి అతివినయం చూపి "హంతకుడు" అని అనకుండా అంటారు. తనని ఆఫీసుకి తీసుకు వెళ్ళే కారుడ్రైవరు తనని రియర్ వ్యూ మిర్రర్‌లో ఒక కంట కనిపెడుతూనే వుంటాడు, ఎప్పుడు వెనక నుండి తను కొరికేస్తానోనని భయపడుతున్నట్టు. బహుశా పోలీసులుకూడా రావచ్చు.

ఆలోచిస్తూ రంగనాథం కుర్చీలో కూలిపోయేడు. ఎదురుగుండా పుస్తకాల బీరువా గాజు తలుపులలో దుర్భరమైన నీరసమైన అతని ప్రతిబింబం జబ్బు చేసిన అతని నీడలా వుంది. గోడమీద పెళ్ళి ఫోటోలో మాత్రం కామాక్షమ్మ నవ్వుతోంది. ఎంత అమాయకంగా వుంది ఆమె నవ్వు. ఇప్పుడు కూడా అమాయకురాలు కాదనలేదు. మనిషి హృదయం మంచిది. ఉపకార బుద్ధి వుంది. ప్రేమ వుంది. అభిమానం వుంది. కాని ఆమెకి లేనిది ఒకటి, వివేకం. వీటికితోడు తన మాట చెల్లాలన్న పట్టుదల, ఆమెని క్రూరమైన మూర్ఖురాలిని చేసేసింది. పెళ్ళి కాకముందు ఆమె ఎంత అమాయకంగా వుండేదంటే, ప్రపంచానికి కావలసిన గడుసుతనం లేని ఈమె కాపురం ఎలా చేస్తుందో, సంసారం ఎలా తిప్పుకుంటుందో అని అంతా భయపడి పోయేవారు.

పెళ్ళి పెళ్ళిలాగే జరిగిపోయింది. ఆనాటి కామాక్షినిబట్టి పెళ్ళికూతుర్ని

బీనాదేవి

నిర్వచించవచ్చు. ఆ తర్వాత కొత్త కుండలో నీరులా, కాపురం చల్లగా, హాయిగా కొన్నేళ్ళు గడిచిపోయింది. ఆ రోజులకి ఏట్లో ఎగిరే చేపల వెండి రంగుండేది! మత్తు ఎక్కించే అడవిపూల బరువైన పరిమళం వుండేది. ఆకాలంలో వారు దినాల్ని దినాలుగానే చూసుకోగలిగేవారు గాని, వారంలోని ఏడవభాగంగా, నెలలోని ముప్ఫయ్యోవంతుగా చూసుకోలేకపోయేరు. "ఈ వేళ, నిన్న, రేపు" ఇవే వారు కాలాన్ని కొలిచే కొలతబద్దలు.

మొదటిపిల్ల పుట్టినా కామాక్షి మొహం నునుసిగ్గుతో వెలిగిపోతూనే వుండేది. తర్వాత ఇద్దరు పుట్టేలోగా ఆమెలో విచిత్రమైన మార్పులువచ్చేయి. అంతవరకూ ఆమె ఆవాలూ, మెంతులూ చూసుకునే వరకే సంసారం చూసుకునేది. అంతకుమించి ఆమె తల ఆలోచించలేక పోయేది. ఏ పొలం అమ్మడం విషయంలోనైనా, ఏ కొత్త వస్తువు కొనడం విషయంలోనైనా అతను ఆమె సలహా అడిగినా, తనకేమీ తెలియదని తప్పించుకొనేది. కాని ఆమె ఇలా వుండడంమానేసి చాలాళ్ళైంది. ఆమెలో మార్పు మొదట ఎప్పుడు వచ్చిందో చెప్పడం కష్టం. కాని అతను ఆ మార్పును మొదట కనిపెట్టడం వాళ్ళు పాత రేడియోగ్రాం అమ్మేసి కొత్తది కొన్నప్పుడే. ఆవేళ షాపులో అతను మంచి కంపెనీ రేడియోగ్రాం ఎంచేడు. ఆమె మరోటి ఎంచింది, ఆమె ఎంచింది మంచిది కాదు, ఆమాట ఆమెతో బాధపడుతూనే అన్నాడు.

"మనుషులే శాశ్వతంకాదు. వెధవ రేడియోగ్రాంల కొచ్చిందా బాధ? ఎన్నాళ్ళుంటే అన్నాళ్ళే సరి. ఇదే తీసుకోండి" తీర్పు చెప్పేసింది. అక్కడే! ఆ షాపులోనే! షాపువాడు నవ్వకుండా నవ్వేడు. రంగనాథం బాధ అవుకున్నాడు. అప్పటికి ఏడాదై అతను కొత్త వ్యాపారంలో పడి సంసారం అంత పట్టించుకోలేదు. ఈమెలో ఇంత ధైర్యం, మొండితనం ఎప్పుడువచ్చేయో అనుకుంటూనే ఆమె చెప్పిన రేడియోగ్రామే కొన్నాడు. అతను కొన్నాడనడం కేవలం మర్యాద మాటేమో. "ఆమే కొన్నదనాలి" అనుకున్నాడతను.

ఆ తర్వాత అలాగే కొన్నాడని చెప్పాలి తూరుపుపొలం, ఫ్యాక్టరీలో వాటా, కొత్త కారూను. తను లొంగిపోవడం అతన్ని చాలాళ్ళు బాధపెట్టలేదు. తన మాటకాదని ఆమె ఎదురువచ్చి తన అభిప్రాయం వెలిబుచ్చినప్పుడల్లా, అతను ఆమెలో పెరుగుతున్న ఆత్మవిశ్వాసానికి లోలోన గర్వించేవాడు. గోడమీద నీడకు వ్యక్తిత్వం, అభిప్రాయం, ఆవేశం రావడంవల్ల ప్రాణం వచ్చినట్టయింది. పెళ్ళి కాకముందు అతను ఏమన్నా

"ససేమిరా యిష్టంలే" అనేది. ఈ అతి ఒబీడియెన్సు అతన్ని బాధించేది. ఎల్లకాలం తన ఇష్టమేనా? ఆమెకు స్వంత యిష్టం, స్వంత సరదాలూ, కోరికలూ లేనేలేవా? మానసికంగా ఆమె తనకు ఎందుకు ఇంత బానిస అయిపోవాలి? ఒక్కనాడైనా "ఇవాళ సినిమాకు వద్దు. సర్కసుకు వెళ్ళాం" అనకూడదా? అనలేదా? అని పెళ్ళైన తర్వాత అతను కొన్ని సంవత్సరాలు లోలోన మధన పడ్డాడు. కాబట్టి ఆమెకు వచ్చిన వ్యక్తిత్వానికి అతను ఎంతో సంతోషించేడు. పిచ్చి పువ్వుకు పరిమళం వచ్చినట్టయింది. కడసారి మూగపిల్ల గొంతెత్తి గంధర్వగానం చేసినట్టూ, రెక్క విరిగిన బంగారు పిచ్చుక మళ్లీ ఎగిరినట్టూ అతనికి అన్పించింది. అప్పుడు అతను తన ప్రాణానికే ఒక నిండుతనం వచ్చినట్టు ఫీలయ్యేడు.

కాని ఆ రోజు—ఇప్పటి కెన్నేళ్ళు ఔతుంది... పది కావచ్చు ... ప్రాణం పోయినట్టయింది. ఈడొచ్చిన తన చెల్లెల్ని పెళ్ళి విషయంలో ఆమెతో ప్రస్తావించి తన దూరపు బంధువు శర్మకి ఇవ్వాలన్న తన అభిప్రాయం వెలిబుచ్చేడు. కాని ఆమె తన పినతల్లి కొడుక్కే ఇవ్వాలంది. ఎలా ఇవ్వరో చూస్తానంది. ఇవ్వకపోతే ఇక నన్నెలా చూస్తారో కూడానని బెదిరించింది. తన మాట చెల్లకపోతే తన శవాన్నే అతను చూడగలుగుతాడని వ్యాఖ్యానించింది.

ఆమె మాటే చెల్లింది. పెళ్ళి సవ్యంగానే జరిగింది. కొత్త దంపతుల కాపురం అనుకున్న దానికంటె నిండుగానే జరుగుతోంది. కాని నిండుతనం పోయింది అతని జీవితంలోనే. ఆ తర్వాత ఆమె మాటే పై మాట. ఆమె చేయే పై చేయి. ఆమె ఆ ఇంటి యజమానీ, యజమానురాలూకూడాను. ఆమె మళ్ళీ ఆత్మహత్య బెదిరింపు ప్రయోగిస్తుందేమోనని అతను కొన్నాళ్ళు ఏ విషయంలోనూ తన అభిప్రాయాన్నే వెలిబుచ్చలేదు. ఆ తర్వాత తన దృష్టిలోనే తను చౌక అయిపోయి సర్దుకోవలసిన విషయాలలో కూడా మొండిగా తన అభిప్రాయానికి అతుక్కుపోయి ఆమెతో పేచీలు పడ్డాడు. అతనిలో వచ్చిన మార్పుకు ఆమె మొదట్లో కొంత వెనకంజ వేసినా, అన్ని ముఖ్య విషయాల్లోనూ తన మాటే చెల్లించుకుంది.

శివుడికి మూడో కన్ను, విష్ణువుకి సుదర్శనం, అర్జునుడికి పాశుపతాస్త్రం ఆఖరి ఆయుధాలు. ఆమెకు ఆత్మహత్య బెదిరింపు ఆఖరి సాధనం.

●

జీవితంలో ఎండమావులుంటాయి. డిసెపోయింట్‌మెంట్సు వుంటాయి. ట్రాజడీస్ వుంటాయి. పొడుగ్గా పడే ఎండ నీడలు వుంటాయి. ఇవన్నీ అతనికి తెలుసు. వీటిని ఎదుర్కోవడానికి అతనెప్పుడూ సిద్ధమే. కానిబొంబాయి ఎప్పుడు వెళ్ళాలో – కారుఎప్పుడు మార్చెయ్యాలో, పొలాలు ఎవరికి మక్తాకి ఇవ్వాలో, కొత్త బిజినెస్‌లో ఎందరు పనివాళ్లుండాలో నిర్ణయించ వలసింది తనా? ఆమే?

తన ఇంట్లో తనే కుక్కలా, తన తాలూకు నిన్నటి నీడలా అయిపోయింది అతని జీవితం. అయినా అతను తన అసంతృప్తి బైటపెట్టలేదు. లోపల అగ్నిపర్వతాలు పేలుతున్నా పైకి లావా రానివ్వక మధురమైన మంచు జల్లులే వెదజల్లేవాడు. ఎండిన పువ్వుకి సెంటు రాసినట్టున్నా అతని మొహాన్ని చిరునవ్వు ఎప్పుడూ అతుక్కునే వుండేది. అతనికి నలభై దాటి రెండేళ్లైపోయింది. జీవితం ఇంక మహా ఎన్నాళ్ళుంటుంది? పది పదిహేను సంవత్సరాలు! ఇన్నాళ్ళు ఆవేశాన్ని నిరోధించిన కట్టను ఈనాడు ఏల తెగ్గొట్టాలి? ఆమె అతని భార్య. అర్ధాంగి. ఆమె జీవితంలో సంతోషించి తను పోయిననాడు 'మంచి మనిషి' అని నిండుమనసుతో అంటే చాలు అతనికి, తను ఒక మహోన్నత లక్ష్యాన్ని సాధించినట్టే. మౌఢ్యం మినహాయిస్తే ఆమె కూడా ఏమంత తెలివి తక్కువది కాదు. ఆమె కొనే సామాను వేగంగా చెడిపోవడంవల్ల వారి సంసారం దివాలా తియ్యదు. ఇలా సర్దుకుపోవడమే అతని జీవిత లక్ష్యం. కాని అతి స్వల్పలక్ష్యాలు కూడా ఒక్కొక్కప్పుడు సాధించలేక పోతాము.

పది రోజుల కిందట తన అన్న కూతుర్ని మెడిసన్లో ప్రవేశపెడదామన్న అతనిఆశయం, అవకాశం అతను వదులుకోవాల్సి వచ్చినప్పుడు అతను ఒక మౌఢ్యశక్తికి బలిపశువుగా తను మారిపోయినట్టు యాతన పడక తప్పలేదు.

"ఆడ ముండలకి ఎమ్‌బీ బియస్సేమిటి? నా శ్రాద్ధం! మెడిసిన్ చదివిం దెవరైనా మొగుడితో కాపరం చేస్తుందా?" అని ఆమె ఫైనల్‌గా అనేసి పక్కమీద పడుకొని కళ్ళు మూసుకున్నప్పుడు, ఒక గేదెకి గేదెనే తృప్తిగా తినేసి కళ్లు మూసుకుని కలలుకంటున్న ఆడ పులిలా కన్పించిందామె అతని కంటికి. అతను ఆమెతో వాదించేడు. బతిమాలేడు. బుజ్జగించేడు. కోప్పడ్డాడు. ఆమె తన పాత బెదిరింపు అతని మీదికి విసిరింది. 'నన్ను మళ్ళీ ప్రాణాలతో చూడాలని లేకపోతే ప్రవేశ పెట్టుకోండి, మెడికల్ కాలేజీలోనో, మంగమ్మ సర్కసులోనో...' ఆఖరిసారి పేలిన ఫిరంగి చావులా చల్లగా ఊరుకుండి పోయింది.

మూర్ఖత వివేకాన్ని మరోసారి జయించింది. మరోసారి అతని జండా నేల కూలింది. ఈ పదిరోజులూ చల్లారుతున్న మరఫిరంగుల పొగ అతని గుండెల్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తూనే వుంది.

●

ఈవేళ అతని జీవితంలోకెల్లా క్లిష్టమైన రోజు. ఎప్పుడో చూసిన అక్షరాల్లో వున్న కవరు అతను చింపుతున్నప్పుడు ఆమె అతని పక్కనే వుంది. ఉత్తరం సరస్వతి దగ్గర్నుండి. సరస్వతి—వెన్నెల వీరు—నవ్వుల పువ్వు. ఆమె మనసులోని మల్లెలు అందరికీ కన్పిస్తాయి.

ఎన్నాళ్ళైంది ఆమెను చూసి?

ఎన్నేళ్ళో! ఏ పాత జన్మలోనో! ఏదో పాడుబడ్డ బురుజుమీద ఎన్నడో కాలంలో కలిసిపోయిన రాణీ తిరిగి నిలబడి నవ్వుతున్నట్టూ, ఏనాడో విరిగి పోయిన కల అతుక్కున్నట్టూ అయింది అతనికి.

"రేపు మెయిల్లో సరస్వతొస్తుందిట– నెల ఉంటానంటుందా ?"

"సరస్వతంటే ఎవరు ? మీరు చిన్నప్పుడు కొంగుపట్టుకు తిరిగిన ఆ తాటకేనా ? ఇంకా ఆ రాక్షసిని ఏ రిచి పోలేదూ ? అది రాసిన ఉత్తరం పట్టుకుంటేనే చింకిచేటంతైంది అయ్యగారి మొహం". ఆమె మాటలు నిప్పుల కత్తుల్లా గుచ్చుకున్నాయి అతని హృదయంలో. ఆఖరిసారిగా చెప్పేసింది "ఆ పిశాచి" తన యింట్లో కాలుపెట్టిన క్షణానే తానీ లోకం వదిలేస్తాననీ, రావొద్దని ఆమెకు రాత్రిలోగానే టెలిగ్రాం ఇవ్వమనీ".

అతను టెలిగ్రాం ఇవ్వలేదు. అందరి మానవుల హృదయాల్లోనూ ఉన్న అసహ్యం అంతా నింపేసింది క్షణకాలం పాటు. "ఏమైతే అదే అవనీ, టెలిగ్రాం ఇవ్వను" నిశ్చయించుకున్నాడు.

సరస్వతి తనకు దూరపుబంధువు. చిన్ననాటి స్నేహితురాలు. ఆమె తనంతగా తను వస్తానంటే రావద్దనడం రాక్షసత్వం. ఈ విషయాలు నచ్చచెప్పడానికికూడా వీల్లేకుండా కామాక్షమ్మ కింది గదిలో తలుపు గడియవేసుకొని పడుకుంది. ఆమె దగ్గరికి వెళ్లి నచ్చజెప్పుదామన్నా, గొడవపడదామన్నా వీల్లేకుండా యింటినిండా బంధువులున్నారు.

"టెలిగ్రాం ఇవ్వను" అని అతను ఆ మధ్యాహ్నం అన్నప్పుడు ఉన్న ధైర్యం కాలం జరుగుతున్నకొద్దీ సడలిపోసాగింది. ఆకుల్లాంటి సాయంత్రపు నీడలు గరళంలాంటి గాఢాంధకారంలోకి మారేసరికి మనసులోని ధైర్యం తిరిగి కరిగిపోయింది.

తన భార్య పతివ్రత. తన బిడ్డలు ఆరోగ్యవంతులు. అదృష్టవంతులు. తనకు భారీఎత్తున బిజినెస్సు ఉంది. బలెడు భూములున్నాయి. ఆరోగ్యం ఉంది. ఐశ్వర్యం ఉంది. అదృష్టం ఉంది. కానిఅశాంతిఅతని మనస్సుని వదలదు. నిత్యం ఏదో వ్యథ వేధిస్తూవుంటుంది. ఈ గండం ఎలా గడుస్తుంది ? అతను ఆలోచనల సుళ్ళలో గిరగిర తిరిగి పోతున్నాడు.

కాలకూటం చల్లే ఈ కాళరాత్రి అంతం అవదా ? "అవదు" అన్నట్టు గోడగడియారం కాలాన్ని సమ్మెటతో కొట్టి సాగదీస్తున్నట్టు చప్పుడు చేస్తోంది. ఎదురుగా పుస్తకాల బీరువాలో తన ప్రతిబింబం తను చనిపోయేక తీసిన ఫోటోలా ఉంది.

కిటికీవరకూ నీరసంగా, యాంత్రికంగా నడిచివెళ్ళేడతను. దూరాన పోతున్న కారు డేంజరులైట్లు తన పైశాచపు పని పూర్తిచేసుకొని చప్పుడు కాకుండా నవ్వుతూ వెళిపోతున్న పిశాచి కళ్లలా మెరుస్తున్నాయి.

ముసిలి రాక్షసుడి బోసినోరులా ఉన్న ముదిమామిడి తొర్రలోపల పడిన వెన్నెలని తాగేస్తున్నట్టుంది.

తనగుండె తనకే భయంకరంగా వినిపించేటంత గట్టిగానూ, ఎప్పుడు ఆగిపోతుందో చెప్పలేనంత జోరుగానూ కొట్టుకుంటోంది.

అప్రయత్నంగా వెనక్కి తిరిగేడు. పెళ్లిఫోటోలో కామాక్షి శత్రువంశాన మిగిలివున్న పసిగుడ్డునుకూడా కడతేర్చిన పిచ్చిరాణీలా నవ్వుతోంది.

ఈలోగా ...

భగవాన్ ! ఏమిటా నూతిలో చప్పుడు ? గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగేసరికి అప్పుడే రెండో ఆట సినిమానుండి వచ్చిన పక్కింటి పడుచు జంట కాళ్లు కడుక్కోవడానికి నూతిలోనుండి బాల్చీ తోడుతూ కనిపించేరు. ఈ రాత్రి ఏం కానుందో ?

మర్నాడుదయం ఏ పాపం చెయ్యని పసిపాపలా బాలభానుడు లేచేలోగా తను ఏ దృశ్యాలు చూడాలో ?

నూతిచుట్టూ మనుషులు. "అయ్యో పాపం ! ప్చ ! ప్చప్చ ... పోలీసుల కాలిజోళ్ల ఇనప మేకులు నల్లరాళ్ల మీద రేపే నిప్పుల రవ్వలు–పంచాయితీ పెద్దల పొగాలకింద నెరసిన జుట్టులో వివేకం – కుతూహలానికి లొంగి బలవంతాన చచ్చిన మనిషిని చూసే చుట్టుపక్కలవాళ్ల కపట సానుభూతి – తడిసిన తెల్లమిల్లుబట్టలోంచి ఎర్రగా కన్పించే శవం శరీర భాగాలు –ఏం చూడాలో ! అనుకుంటూ ఈజీఛైర్లో కూర్చుని ఆలోచించసాగేడు అతను.

* * *

పదిమంది ఒక్కసారి తన్నినట్టు తెరుచుకున్న తలుపుల చప్పుడుకు ఉలిక్కిపడి లేచేడతను.

"లెండి. లెండి. తొమ్మిదైనా అయ్యగారికి మేలుకొలుపు లవలేదుకాబోలు" అంటూ నవ్వుతూ ప్రవేశించింది కామాక్షమ్మ కాఫీట్రేతో.

□□□

దీపావళి ఒక ప్రత్యేక సంచిక
జ్యోతి ఒక అందమైన పండగ
ఒక్కొక్కకథ ఒక్కొక్క దీపం
మొత్తం సంచిక ఒక ఇంద్రచాపం